Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 15. maja 1908. **Część XI.**

Nr. 56.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 28. marca 1908 L. 39.889, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 7. października 1907 Dz. ust. kraj. Nr. 136, o uzupełnieniu regulacyi Wisłoka i Pielnicy z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 16. marca 1908 L. 10.101.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 7. października 1907 Dz. u. kraj. Nr. 136, o uzupełnieniu regulacyi Wisłoka i Pielnicy z dopływami.

§ 1.

Uzupełnienie regulacyi Wisłoka od Beska do Haczowa i potoku Pielnicy od Nowosielec do ujścia z dopływami jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonane w myśl § 6 ustawy z dnia 7. października 1907 Dz. u. kraj. Nr. 136, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1904 uzupełniony po myśli reskryptu Ministerstwa rolnictwa z 6. listopada 1906 L. 10.050, który preliminuje koszta robót na 780.000 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowane uzupełnienie regulacyi obejmuje następujące roboty:

a) ubezpieczenie brzegów rzeki Wisłoka od Beska do Bzianki na długości 9·965 km.;

b) uzupełnienie obwałowania Wisłoka na długości 6·525 km.;

c) uzupełnienie regulacyi i obwałowania potoku Pielnicy od km. 3·0 do mostu drogowego w Zarszynie km. 7·449 na długości 4·449 km.;

d) **regulacyą dopływów Wisłoka: na brzegu prawym:**

1. młynówki Trześniowskiej na długości 1·68 km. wraz z odpływem bocznym długości 0·752 km.;

2. potoku Zmienniczki na długości 1·86 km.;

na brzegu lewym:

3. potoku Rudziny od ujścia do mostu drogowego w Milczy na długości 5·17 km. wraz z rowami bocznymi:

4. z Beska długości 1·82 km.;

5. od Hrabenia długości 3·15 km.;

e) **regulacyą dopływów Pielnicy: na brzegu prawym:**

1. potoku Garłowca Nr. I. na długości 1·87 km.;

2. potoku Kurowego na długości 1·85 km. wraz z Garłowcem Nr. II. długości 1·25 km.;

3. potoku Głębokiego na długości 1·6 km. wraz z Garłowcem Nr. III. długości 3·45 km.;

4. potoku Siedliczki na długości 3·3 km. wraz z rowem granicznym długości 1·04 km.;

na brzegu lewym:

5. rowu z Posady zarszyńskiej na długości 2·284 km. wraz z rowem bocznym z Beska długości 1·04 km.;

f) 5 szluz i 33 przepustów wałowych, mianowicie: 2 szluzy i 5 przepustów w prawym wale Wisłoka, 6 przepustów w lewym wale Wisłoka,

1 szluzę (na Garłowcu I.) i 3 przepusty w prawym wale Pielnicy,

3 przepusty w lewym wale Pielnicy.

1 przepust w prawym wale potoku Zmienniczki,

3 przepusty w lewym wale potoku Rudziny,

1 szluzę (na Garłowcu II.) i 2 przepusty w lewym wale potoku Kurowego,

1 szluzę (na Garłowcu III.) w lewym wale potoku Głębokiego,

2 przepusty w wale prawym i 2 przepusty w wale lewym potoku Siedliczki,

5 przepustów w wale prawym i 1 przepust w wale lewym rowu z Posady zarszyńskiej;

g) sześć szluz do nawodnienia i 1 akwadukt, mianowicie: 1 szluzę ze stopniem na potoku Zmienniczce, 2 szluzy i 1 akwadukt na potoku Rudzinie, 1 szluzę na rowie od Hrabenia, 1 szluzę na potoku Kurowym i 1 szluzę na potoku Głębokim;

h) 9 stopni betonowych na potoku Rudzinie i 17 mostów, a mianowicie: 5 mostów na drogach gminnych i po jednemu na potokach Zmienniczce, Rudzinie, Siedliczce, Garłowcu I. i Garłowcu III,

12 mostów na drogach polnych: 1 na potoku Rudzinie, 3 na rowie bocznym Rudziny z Beska, 3 na rowie od Hrabenia, 1 na Garłowcu I. i na Garłowcu II., 1 na potoku Głębokim i 2 na potoku Siedliczce;

k) 3 brukowane poidła na potoku Zmienniczce w Jasionowie;

l) objekty nie objęte projektem, a uznane przy zastępowaniu wodnoprawnem za potrzebne, mianowicie: brukowany przejazd przez potok Pielnicę w Zarszynie, tudzież ubezpieczenie dna potoków i rowów poniżej mostów kolei państwowej i gościńca podkarpackiego;

m) budowę dodatkowych rowów i objektów (dojazdu do łożyska Wisłoka i kładki na Wisłoku w Bziance) o ile budowa tych objektów wskutek przeprowadzonej regulacyi okaże się potrzebną;

h) utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

Koszta robót nieprzewidzianych w projekcie a wyszczególnionych w ustępach l) i m) mają być pokryte z rubryki „wydatki rozmaite i nieprzewidziane“, ewentualnie z oszczędności funduszu regulacyjnego.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat ośm i trwać ma od wiosny r. 1908 do jesieni r. 1915.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na Wisłoku i Pielnicy z dopływami.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 7. października 1907 Dz. u. kraj. Nr. 136.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 7. października 1907 Dz. u. kraj. Nr. 136, datki kraju i państwa mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 50% datek funduszu krajowego w kwocie 390.000 K w ośmiu równych ratach rocznych po 48 750 K od roku 1908 do roku 1915;

b) 50% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 390.000 K, z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w ośmiu równych ratach rocznych po 48.750 K od roku 1908 do roku 1915.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownika budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny itp., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany, a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K.

b) inżynier-adjunkt w kwocie 210 K.

c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K.

d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części powyższej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży wedle wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 h za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi, zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialny jest w obec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki, czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie w obec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe, przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert. na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział

krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczane materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej, co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów, a mianowicie które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów, lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót jak przekopów, skarp brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem), wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości, lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody, ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeśli się interesowani tym nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w fizyczne posiadanie wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń, należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (Funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, robota zaś za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy ustawić tymczasowy wodoskaz;

3. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur;

4. oznaczenie miejsc, w których wykonuje się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

5. odbiór materyałów budowlanych;

6. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą;

7. polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

8. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Administracyi Państwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień delegatom Administracyi Państwa.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza Komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający. Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników na wypadek choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30 marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta, zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu, datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz regulacyjny przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 57.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Sądu krajowego wyższego w Krakowie z dnia 31. grudnia 1907 L. Pr. 16.631/7 (5 Z. W.), którem się ogłasza listę zamianowanych na r. 1908 znawców do ocenienia gruntów i przedmiotów mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych, tudzież praw i urządzeń wodnych dla budowy dróg wodnych oraz regulacyi rzek.

C. k. Sąd krajowy wyższy w Krakowie — zgodnie z wnioskiem c. k. Namiestnictwa we Lwowie — mianuje znawcami dla ocenienia gruntów i innych przedmiotów wywłaszczonych pod budowę kolei żelaznych, tudzież praw i urządzeń wodnych dla budowy dróg wodnych, oraz regulacyi rzek, na rok 1908 następujące osoby:

A. Z zawodu gospodarstwa wiejskiego.

1. Zygmunta br. Gostkowskiego, właściciela realności w Wesołowie (pow. Dąbrowa); 2. Stanisława Włodka, właściciela dóbr w Przysiekach (pow. Jasło); 3. Dr. Stefana Skrzyńskiego, właściciela dóbr w Karniowicach (pow. Kraków); 4. Karola Gostyńskiego, zarządcę dóbr Potok (pow. Krosno); 5. Jana Artwińskiego, właściciela dóbr w Kliszowie (pow. Mielec); 6. Feliksa Kwiatkowskiego, właściciela dóbr w Lisówku (pow. Mielec); 7. Bolesława Targowskiego, właściciela dóbr w Tokarni (pow. Myślenice); 8. Juliana Bielańskiego, właściciela dóbr w Straszęcinie (pow. Ropczyce); 9. Władysława Głębockiego, właściciela dóbr w Zbyszycach (pow. Nowy Sącz); 10. Franciszka Kopaczyńskiego, właściciela realności i urzędnika Towarzystwa rolniczego w Nowym Sączu (pow. Nowy Sącz); 11. Zdzisława Wolskiego właściciela dóbr w Siennowie (pow. Przeworsk); 12. Władysława Artwińskiego, dzierżawcę dóbr w Koszycach wielkich (pow. Tarnów); 13. Zygmunta Kubelkę, zarządcę dóbr ks. Sanguszki w Gumniskach (pow. Tarnów); 14. Karola Czecza, właściciela dóbr Płaszów i Bierzanów (pow. Podgórze); 15. Przecława Sławińskiego, właściciela dóbr w Kleczy górnej (pow. Wadowice); 16. Dr. Franciszka Łubieńskiego, właściciela dóbr w Stryszowie (pow. Wadowice); 17. Adama Finka, właściciela dóbr Komorniki (pow. Wieliczka); 18. Maksymiliana Budinera, arcyksiążęcego zarządcę dóbr w Sporyszu (pow. Żywiec); 19. Ludwika Lewandowskiego, dzierżawcę folwarku Bukowiec (pow. Dąbrowa); 20. Stanisława Straszewskiego, zarządcę dóbr w Mikołajowicach (pow. Tarnów); 21. Franciszka Kisielewskiego, byłego właściciela dóbr w Tarnowie (pow. Tarnów); 22. Jana Wykowskiego, dzierżawcę dóbr w Łężkowicach (pow. Bochnia); 23. Henryka Groblewskiego,

właściciela dóbr w Szymbarku (pow. Gorlice); 24. Jana Paska Błotnickiego, właściciela dóbr Dzikowiec (pow. Kolbuszowa); 25. Józefa Reczyńskiego, zarządcę dóbr w Grębowie (pow. Tarnobrzeg); 26. Jana Mazarakiego, dzierżawcę dóbr w Krasnem (pow. Rzeszów); 27. Zdzisława de Laveaux, dzierżawcę dóbr w Łętowicach (pow. Brzesko); 28. Karola Skalaka, właściciela folwarku w Przybyszówce (pow. Rzeszów); 29. Józefa Cieślewicza, dzierżawcę dóbr Wadów (pow. Kraków); 30. Józefa Wasilewskiego, b. rządcę dóbr i nadleśniczego we Lwowie.

B. Z zawodu leśnictwa.

1. Władysława Drezińskiego, leśniczego w Płokach (pow. Chrzanów); 2. Karola Gostyńskiego, zarządcę dóbr Potok (pow. Krosno); 3. Franciszka Reicharda de Reichardsperg, byłego dyrektora lasów ordynacyi Łańcuckiej w Dąbrówkach (pow. Łańcut); 4. Michała Kabłąka, lustratora lasów gminnych w Nowym Targu (pow. Nowy Targ); 5. Juliana Bielańskiego, właściciela dóbr w Straszęcinie (pow. Ropczyce); 6. Jana Pospischila, nadleśniczego w Rzeczycy długiej (pow. Tarnobrzeg); 7. Franciszka Pauera, nadleśniczego w Wierzchosławicach (pow. Tarnów); 8. Antoniego Czarneckiego, nadleśniczego w dobrach Władysława hr. Branickiego w Suchej (pow. Żywiec); 9. Stefana Krokowskiego, c. k. komisarza inspekcyi leśnej w Rzeszowie (pow. Rzeszów); 10. Michała Jaworowskiego, leśnika Rady powiatowej w Nisku (pow. Nisko).

C. Z zawodu budownictwa i inżynieryi.

1. Jacka Matusińskiego, budowniczego w Krakowie (pow. Kraków); 2. Edwarda Uderskiego, budowniczego w Krakowie (pow. Kraków); 3. Kazimierza Górskiego, inżyniera cywilnego w Nowym Sączu (pow. Nowy Sącz); 4. Feliksa Daniłowicza, autoryzowanego geometrę w Dębicy (pow. Ropczyce); 5. Władysława Rippera, emerytowanego inżyniera Wydziału powiatowego w Wadowicach (pow. Wadowice); 6. Janusza Rypuszyńskiego, autoryzowanego inżyniera i budowniczego w Tarnowie (pow. Tarnów); 7. Tomasza Słomskiego, emerytowanego c. k. Radcę budownictwa, rządowo upoważnionego inżyniera budowy i geometrę w Bochni.

D. Z zawodu fabrykantów.

1. Maksymiliana Schmeję, właściciela fabryki w Białej (pow. Biała); 2. Michała Rossknechta, dyrektora browaru w Okocimie (pow. Brzesko).

E. Z zawodu górnictwa.

1. Ferdynanda Jastrzębskiego, c. k. radcę górniczego i naczelnika okręgowego urzędu górniczego w Krakowie (pow. Kraków); 2. Wiktora Petita, dyrektora kopalni Henryka Laporte'a w Kobylance (pow. Gorlice); 3. Jana Lyssego, kierownika rafineryi nafty w Trzebini (pow. Chrzanów).

F. Specyalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek.

1. Oskara Rudno-Rudzińskiego, właściciela dóbr Osiek (pow. Biała); 2. Mieczysława Jaszczurowskiego, właściciela dóbr w Połomie małym (pow. Brzesko); 3. Ludwika Nowakowskiego, pełnomocnika JE. A. hr. Wodzickiego w Kościelcu (pow. Chrzanów); 4. Kazimierza Bzowskiego, właściciela dóbr w Drogini (pow. Myślenice); 5. Fryderyka Muchę, arcyksiążęcego inspektora lasów w Ispie (pow. Żywiec); 6. Stanisława Straszewskiego, zarządcę dóbr w Mikołajowicach (pow. Tarnów); 7. Juliusza Wenuscha, dyrektora dóbr w Nisku (pow. Nisko); 8. Stanisława Stokłosińskiego, leśniczego w Brodle (pow. Chrzanów); 9. Michała Gottwalda, nadleśniczego w Budzie stalowskiej (pow. Tarnobrzeg); 10. Oskara Pfistera, inżyniera prywatnego w Białej (pow. Biała); 11. Władysława Turskiego, starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie (pow. Kraków); 12. Maryana Kwiatkowskiego, inżyniera Rady powiatowej w Limanowej (pow. Limanowa); 13. Erwina Zipsera, właściciela fabryki sukna w Mikuszowicach (pow. Biała).

Hausner w. r.

Nr. 58.

U s t a w a

z dnia 4. lutego 1908, w przedmiocie zmiany § 68 ustawy gminnej z dnia 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 19.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

§ 68 ustawy gminnej z dnia 12. sierpnia 1866 Dz. ust. kraj. Nr. 19, uchyla się w dotychczasowem brzmieniu a natomiast obowiązywać będą następujące postanowienia:

§ 68.

Co do tego, komu i w jakim rozmiarze służy prawo uczestniczenia w pożytkach z dobra gminnego, trzymać się należy niezaprzeczonego zwyczaju istniejącego w czasie wejścia w życie ustawy gminnej z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kraj. Nr. 19.

Jeżeli i o ile nie istnieje taki zwyczaj, uchwali Rada gminna z uwzględnieniem istniejących specyalnych tytułów prawnych, postanowienie regulu-

jące to uczestnictwo, przyczem może ustanowić opłatę za użytkowanie z dobra gminnego.

Jeżeli dochodzenie komisyjne przy udziale znawcy przeprowadzone przez Zwierzchność gminną lub Wydział powiatowy wykaże, iż dotychczasowy sposób korzystania z dobra gminnego w myśl zwyczaju, lub też sposób tego korzystania uchwalony przez Radę gminną z powodu nieistnienia zwyczaju, może uszczuplić lub udaremnić gospodarcze przeznaczenie dobra gminnego, może Rada gminna ustanowić odmienny sposób korzystania z tego dobra gminnego a mianowicie może postanowić:

1. czas ochrony dla dobra gminnego to jest postanowić, że można użytkować dobro gminne lub jego część tylko w czasie do tego oznaczonym;

2. sposób stopniowego zagospodarowania dobra gminnego, to jest postanowić, że dobro gminne ma być podzielone na kilka części i każda część po kolei przez parę lat bądź to poddawaną uprawie rolnej a potem zasiewaną trawami, bądź to w inny sposób zagospodarowaną;

3. postanowienia zabezpieczające dobro gminne przed wyniszczeniem wskutek pasania na niem pewnych rodzajów inwentarza żywego np. gęsi, przed wybieraniem piasku, gliny, kamienia, wycinaniem drzew i t. d. Zatem albo zakazujące zupełnie podobnego sposobu używania, albo wyznaczające do tego celu pewną tylko część dobra gminnego.

Rada gminna może również mimo odmiennego zwyczaju zaprowadzić opłaty za użytkowanie dobra gminnego, lub też podwyższyć istniejące tego rodzaju opłaty.

Może też Rada gminna część dobra gminnego do zaspokojenia zwyczajowych potrzeb gospodarczych uprawnionych niepotrzebną, wydzierżawiać.

Nadwyżka dochodów z dobra gminnego, pozostająca po opędzeniu podatków i innych wydatków administracyjnych a zwłaszcza wydatków na potrzebną konserwacyę, wpływa po zaspokojeniu osób uprawnionych do kasy gminnej.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 4. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 59.

U s t a w a

z dnia 4. lutego 1908, w przedmiocie zmiany § 69 ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kraj. Nr. 51.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

§ 69 ustawy gminnej z dnia 3 lipca 1896 Dz. u. kraj. Nr. 51, uchyla się w dotychczasowem brzmieniu, a natomiast obowiązywać będą następujące postanowienia:

§ 69.

Co do tego, komu i w jakim rozmiarze służy prawo uczestniczenia w pożytkach z dobra gminnego, trzymać się należy niezaprzeczonego zwyczaju istniejącego w czasie wejścia w życie ustawy gminnej z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kraj. Nr. 19.

Jeżeli i o ile nie istnieje taki zwyczaj, uchwali Rada gminna z uwzględnieniem istniejących specyalnych tytułów prawnych, postanowienie regulujące to uczestnictwo, przyczem może ustanowić opłatę za użytkowanie z dobra gminnego.

Jeżeli dochodzenie komisyjne przy udziale znawcy przeprowadzone przez Zwierzchność gminną lub Wydział powiatowy wykaże, iż dotychczasowy sposób korzystania z dobra gminnego w myśl zwyczaju, lub też sposób tego korzystania uchwalony przez Radę gminną z powodu nieistnienia zwyczaju może uszczuplić lub udaremnić gospodarcze przeznaczenie dobra gminnego, może Rada gminna ustanowić odmienny sposób korzystania z tego dobra gminnego, a mianowicie może postanowić:

1. czas ochronny dla dobra gminnego, to jest postanowić, że można użytkować dobro gminne lub jego część tylko w czasie do tego oznaczonym;

2. sposób stopniowego zagospodarowania dobra gminnego, to jest postanowić, że dobro gminne ma być podzielone na kilka części i każda część po kolei przez parę lat bądźto poddawaną uprawie rolnej, a potem zasiewaną trawami, bądźto w inny sposób zagospodarowaną;

3. postanowienia zabezpieczające dobro gminne przed wyniszczeniem wskutek pasania na niem pewnych rodzajów inwentarza żywego np. gęsi, przed wybieraniem piasku, gliny, kamienia, wycinaniem drzew i t. d., zatem albo zakazujące zupełnie podobnego sposobu używania, albo wyznaczające do tego celu pewną tylko część dobra gminnego.

Rada gminna może również mimo odmiennego zwyczaju zaprowadzić opłaty za użytkowanie dobra gminnego, lub też podwyższyć istniejące tego rodzaju opłaty.

Może też Rada gminna część dobra gminnego do zaspokojenia zwyczajowych potrzeb gospodarczych uprawnionych niepotrzebną, wydzierżawiać.

Nadwyżka dochodów z dobra gminnego, pozostająca po opędzeniu podatków i innych wydatków administracyjnych a zwłaszcza wydatków na potrzebną konserwacyę, wpływa po zaspokojeniu osób uprawnionych do kasy gminnej.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 4. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 60.

U s t a w a

z dnia 4. lutego 1908, w przedmiocie zmiany § 74 ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kraj. Nr. 24.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

§ 74 ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kraj. Nr. 24, uchyla się w dotychczasowem brzmieniu a natomiast obowiązywać będą następujące postanowienia:

§ 74.

Co do tego, komu i w jakim rozmiarze służy prawo uczestniczenia w pożytkach z dobra gminnego, trzymać się należy niezaprzeczonego zwy-

czaju istniejącego w czasie wejścia w życie ustawy gminnej z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kraj. Nr. 19.

Jeżeli i o ile nie istnieje taki zwyczaj, uchwali Rada miejska z uwzględnieniem istniejących specyalnych tytułów prawnych postanowienie regulujące to uczestnictwo, przyczem może ustanowić opłatę za użytkowanie z dobra gminnego.

Jeżeli dochodzenie komisyjne przy udziale znawcy przeprowadzone przez Magistrat lub Wydział powiatowy wykaże, iż dotychczasowy sposób korzystania z dobra gminnego w myśl zwyczaju, lub też sposób tegoż korzystania uchwalony przez Radę miejską z powodu nieistnienia zwyczaju, może uszczuplić lub udaremnić gospodarcze przeznaczenie dobra gminnego, może Rada miejska ustanowić odmienny sposób korzystania z tego dobra gminnego, a mianowicie może postanowić:

1. czas ochronny dla dobra gminnego, to jest postanowić, że można użytkować dobro gminne lub jego część tylko w czasie do tego oznaczonym;

2. sposób stopniowego zagospodarowania dobra gminnego, to jest postanowić, że dobro gminne ma być podzielone na kilka części i każda po kolei przez parę lat bądź to poddawaną uprawie rolnej a potem zasiewaną trawami, bądźto w inny sposób zagospodarowaną;

3. postanowienia zabezpieczające dobro gminne przed wyniszczeniem wskutek pasania na niem pewnych rodzajów inwentarza żywego np. gęsi, przed wybieraniem piasku, gliny, kamienia, wycinaniem drzew i t. d., zatem albo zakazujące zupełnie podobnego sposobu używania, albo wyznaczające do tego celu pewną tylko część dobra gminnego.

Rada miejska może również mimo odmiennego zwyczaju zaprowadzić opłaty za zużytkowanie dobra gminnego, lub też podwyższyć istniejące tego rodzaju opłaty.

Może też Rada miejska część dobra gminnego do zaspokojenia potrzeb gospodarczych uprawnionych nie potrzebną, wydzierżawiać.

Nadwyżka dochodów z dobra gminnego pozostająca po opędzeniu podatków i innych wydatków administracyjnych a zwłaszcza wydatków na potrzebną konserwacyę wpływa po zaspokojeniu osób uprawnionych do Kasy gminnej.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 4. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.